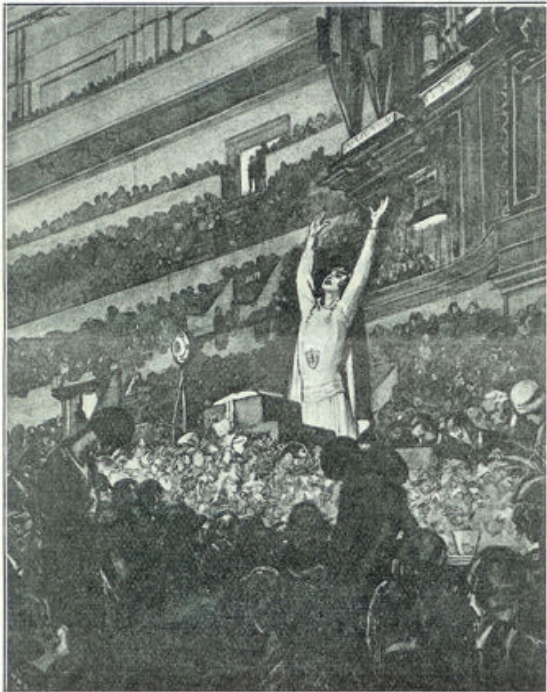

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR
MET KRACHT EN GEWELD!

IN AMERIKA DOET MEN OP HET GEBIED VAN Evangelisatie dingen, die, als we er over hooren uit vertrouwbare bron, ons altijd weer verbazen en met weerszin vervullen.

Sedert eenige jaren houdt een zekere Aimee Mc. Pherson overal in de Vereenigde staten en Canada groote Evangelisatie-samenkomsten. Verleden jaar October was zij ook in Londen; een teekenaar heeft haar daar geschetst te midden van het publiek, op het oogenblik, dat zij een van haar karakteristieke, theatrale gebaren maakte. Aimee Mc. Pherson treedt inderdaad op als een actrice. We willen niet zeggen, dat zij comédie speelt. God weet, of zij waarlijk liefde tot zondaren in haar hart heeft. Maar als een echte tooneel-speelster verzint zij allerlei dingen, oorbaar of niet, om een groot publiek te trekken. Duizenden en nog eens duizenden toehoorders komen dan ook telkens naar haar luisteren.

Zoo luidde een avond de titel van haar rede: „Gearresteerd voor te snel rijden.” Tot den nok was het groote gebouw gevuld met een nieuwsgierig publiek. Plotseling kwam Aimee met een auto-tje over een breed pad bij het spreekgestoelte binnen schieten, achtervolgd door een politie-agent, die haar zoogenaamd arresteerde! Dat was het sensationele begin van een preek over het „wegrennen van geloof en kerk”!

Een andere maal trad ze op als een melkmeisje verkleed, terwijl een groote schilderij van een koe achter haar op het podium stond. Hooi lag op den vloer, en haar melkimmers stonden gereed. In dit milieu vertelde ze haar levensgeschiedenis, hoe God haar als boerenmeisje op een afgelegen dorp in Canada tot den Heiland had gebracht, tot Zondags-schoolarbeid geroepen en later tot dezen Evangeliedienst.

Op een keer liet zij een sirene joelen door het gebouw, zoodat de menschen de halzen uitrekten om te zien, wat er nu zou gebeuren!

Aimee beweert, dat tachtig procent van de menschen beter onthouden wat ze zien, dan wat ze hooren. Daarom ver- toont zij telkens iets aantrekkelijks, dat de menschen niet

licht zullen vergeten, en waardoor zij, zegt zij, ook haar prediking onthouden. Zoo wil zij met kracht en geweld er in hameren, wat ze vindt, dat de menschen moeten inzien.

In Boston liet ze daartoe in een zaal, waar ruim dertig duizend menschen kunnen zitten, plotseling alle lichten dooven. Alleen een groot wit kruis werd toen verlicht, met op den voorgrond Aimee met een witten Bijbel!

Magnetische kracht zien we uitgaan van deze persoonlijkheid. Een talent voor platvorm-effect en kranten-publiciteit.

Maar we missen bij haar allen eerbied voor het heilige; alle stille werking van Gods Geest; elk kenmerk van een nederige volgeling van Hem, die, naar Jesaja 42, „niet schreeuwde noch Zijn stem op de straat liet hooren.”

DE OPGAANDE LIJN

19)

DOOR DS. J. SMELIK

Juffrouw Ploegsma heeft Tine iets verteld van haar levensgang, en haar een diepen blik doen slaan in haar zieleleven. Dat alles blijkt voor Tine een openbaring te zijn geweest, die dat „het” in haar hart gebroken heeft.

De weg, dien deze vrouw heeft moeten doormaken, is vol smarten.

Jong getrouwd, in zonnig geluk. De wereld zou zeggen: dat vrouwtje heeft nu letterlijk niets tegen.

„Maar, zei juffrouw Ploegsma” — zoo vertelt Tine — „ik had alles tegen, want ik kende God niet, ik kende mijn Jezus niet..... Zeker, ik ging naar de kerk, ik had zelfs mijn belijdenis gedaan, 't was alles uiterlijk. In den grond der zaak leefde ik eigenlijk voor mijzelf. Ik verafgoode mijn man, maar dat was ten slotte ook voor de helft egoïsme. Ik voelde me toen heel gelukkig, maar ach, wat was ik toch feitelijk ongelukkig.”

Zoo vertelt Tine verder.

Van het verlangen naar de geboorte van een kind. En dat het in vier jaren tijd driemaal geknakt werd. De derde maal met als gevolg een ernstige ziekte, die op den rand van het graf bracht, maar die ook de aanleiding werd tot den omkeer van haar leven. „Niet, dat ze ineens den Heiland vond, het was in die jaren nog maar héél flauwe schemering. Het was alleen een konstant, benauwend zoeken naar Hem. En het licht kwam maar niet opdagen. — Zoo gingen er na dat jaar van die ziekte weer drie jaren voorbij — drie jaren van wachten — eindelijk gaf God opnieuw hoop; en die hoop werd vervuld: een jongen werd hun geboren. Elbert heette hij. En ze hadden juist zoo naar een jongen verlangd! Het ging alles goed. „En — vind je dat niet vreemd, Tjeerd, toen is bij haar de doorbraak tot het volle licht gekomen. Juist de verhooring van haar gebed deed haar haar Heiland vinden. Toen heeft ze een heerlijken tijd meegemaakt!”

„Ja, dat klinkt eigenaardig,” zeg ik, „maar zou dat niet komen, doordat in zooveel bekeeringsgeschiedenissen de omkeer meestal na een ziekte of zoo iets komt, en dikwijls als een krachtdadige wordt voorgesteld, haast nooit een proces doorloopt...? Ik denk het wel.”

„Ik denk ook van wel,” komt de stem naast me, peinzend.

Dan is het even stil.

We hebben de deuren wijd open staan, met de hordeuren er in, om de muggen goed buiten te kunnen houden. Nadat het licht uit was, heb ik de overgordijnen opengetrokken, nu is het dat eigenaardige „lichtdonker” in de kamer, dat je 's zomersavonds, ook bij maanlooze nachten, soms kunt hebben, nachten, waarin het nooit „zwartdonker” wordt.